

REPORTAGE Stichting Anne-Bo biedt meisjes kans dromen na te jagen

'Ik heb de rust gekregen om te kunnen studeren'

Anne-Bo was een meisje dat altijd oog had voor anderen en altijd bereid was te helpen. Anne-Bo was helaas ook een meisje dat twee weken voor haar twintigste verjaardag geheel onverwachts overleed door een ontstoken hartspier. Haar grote hart klopt echter voort in Stichting Anne-Bo, opgericht door haar moeder, Annemieke van de Wouw.

Annemieke van de Wouw, moeder van Anne-Bo, spreekt 'haar meiden' toe.

FOTO TANNO WITKAMP

 Frenk Klein Arfman
 f.klein.arfman@mediahuis.nl

Zaandam ■ Het is laat op de zaterdagmiddag. In de hallen van het hoofdkantoor van Ahold Delhaize in Zaandam is het druk. Er speelt een bandje en eromheen scharrelen zo'n driehonderd gasten rond. Gasten van Stichting Anne-Bo die hier vandaag haar eerste Anne-Bo Festival heeft georganiseerd. De stichting heeft als doel meisjes die wel willen studeren maar daartoe, vanwege uiteenlopende redenen, niet in staat zijn, te helpen hun dromen alsnog waar te maken.

De hulp wordt geboden op diverse vlakken. Zo neemt de Stichting meestal het studiegeld en de kosten voor studiemateriaal of een benodigde laptop voor haar rekening. Daarbij wordt aan ieder meisje een coach toegewezen, die ze bijstaat, met raad en daad. Soms is de hulp wat minder uitgebreid, en worden alleen bepaalde kosten betaald.

Eren

Vrijwel gelijk na het onverwachte overlijden van haar dochter besloot Annemieke van de Wouw dat ze iets wilde doen om de geest van haar dochter in leven te houden en haar te eren. „Anne-Bo had een enorm rechtvaardigheidsgevoel en hielp altijd anderen.”

Van de Wouw heeft een zakelijke achtergrond en 'houdt van bouwen'. „Ik wilde een betekenisvolle stichting oprichten. Het eerste jaar hielpen we al 21 meisjes, het tweede jaar 34, vorig jaar 55 en dit jaar zitten we nu al op 70. We willen nog meer meisjes helpen, maar daar hebben we uiteraard meer geld voor nodig.”

De meisjes die bij de Stichting aankloppen zijn onder meer eerste of tweede generatie migranten, dochters van verslaafde ouders, meisjes zonder ouders en zelfs daklozen. Steevast ontbreekt het hen aan de financiële mogelijkheden of een stimulerende omgeving om met behulp van een studie hun potentie te laten ontbolsteren.

Deze zaterdag zijn zo'n driehonderd bezoekers aanwezig op het festival. Het merendeel studentes en coaches. Vooraf had Van de Wouw

een programma in gedachten met sprekers en workshops. Maar tijdens de voorbereidingen had een meisje van 17 gezegd dat ze hoopte dat er niet alleen geluisterd hoefde te worden, maar dat men ook onderling kon praten. „Ze had helemaal gelijk, het moest vandaag ook om de fun en de onderlinge contacten gaan.”

En dus is er dat bandje, en kunnen de meiden lasergamen in de hal of samen ervaringen uitwisselen of gewoon even babbelen. Terwijl ze daarbij workshops kunnen volgen over hoe te solliciteren of hoe een CV te maken. Ook zijn sprekers aanwezig, waaronder de bekende ontwerpster Zeynep Dag.

Rust en vrijheid

De stemming is warm, opgewekt en saamhorig. De meeste van de aanwezige 'meiden' vertellen graag hun verhaal.

Zoals Ashwini (24), die bezig is aan haar vierde studiejaar. Ze wil huidtherapeute worden, en zich specialiseren op de donkere huid. „Ik kom uit een gebroken gezin, met vier kinderen. Er was gewoon geen geld om ons allemaal te laten studeren. Ik moest werken, werken en nog eens werken om te kunnen studeren. Nu Stichting Anne-Bo mij helpt is er zoveel rust en vrijheid in mijn leven gekomen. Ik heb meer tijd voor mijn studie en geen zorgen meer. Het voelt als een droom voor mij.” Ze benadrukt dat ze heel trots is om een 'Anne-Bo student' te zijn. De 20-jarige Snit studeert rechten. „Via via hoorde ik van het bestaan

„
 Ik heb nu tijd voor mijn studie en geen zorgen meer. Het voelt als een droom

'Anne-Bo student' Ashwini (24)

van deze stichting. Ik had er zelf nog nooit van gehoord. Nu ben ik dankzij de Stichting Anne-Bo de eerste in mijn familie die is gaan studeren.” Ze kreeg heel veel praktische hulp van haar coach, maar ook financieel werd ze geholpen. „Ik wilde wel studeren, maar ik kon het niet. Ik wist ook niet hoe.” Met trots vertelt ze dat ze haar eerste jaar van de studie 'alles heeft gehaald'.

Vangnet

Cheyenna (21) betaalt haar studie zelf, maar wordt financieel geholpen met kosten voor bijvoorbeeld studiemateriaal of een computer. „Mijn moeder is alleenstaand en mijn vader is niet in beeld. Ik studeer commercie en advertising. Ik heb deze dag ook helpen organiseren. De hulp heeft me vooral een stuk rust gegeven. De financiële stress is verdwenen. En het is heel

belangrijk dat ik een coach heb bij wie ik altijd terecht kan. Ik heb nu een vangnet.”

Marike, Yvon en Myrthe zijn drie van de coaches. Marike is arts en coach een studente geneeskunde. „We zijn op basis van die gemeenschappelijke interesse aan elkaar gekoppeld. Mijn studente twijfelde aan een studie verpleegkundige of geneeskunde. Ze heeft een dagje met me meegelopen, en dat bleek de doorslag te geven: ze wilde geneeskunde studeren. Ik denk dat ze die studie eerder als onmogelijk inschatte. De motivatie kreeg ze ook niet van huis uit mee.”

Myrthe is advocaat, ze helpt een meisje dat de Pabo doet. „Ik maak haar wereld een beetje groter. Zo had ze nog nooit met de trein gereisd. Dat of het bezoeken van een museum zijn dingen die we samen doen. Het is zo bijzonder en dankbaar om dit te kunnen doen.”

Yvon is adem- en zangcoach en praat liefkozend over 'mijn meisje'. „Mijn meisje heeft een moeilijke jeugd gehad en doet nu een hbo-opleiding. Het is zo mooi om dit te kunnen doen. De coaches zijn heel hecht en betrokken.”

Gezien

Annalies (20) studeert geneeskunde met de hulp van Stichting Anne-Bo. „Die studie wilde ik al heel lang doen. Maar ik moest alles zelf betalen. Ik moest daar zoveel voor werken dat ik amper de kracht had om mijn studie goed te kunnen doen. Ik haalde mijn eerste jaar dan ook niet. Daar schaamde ik me voor. Want als

kind van migranten weet ik dat mijn ouders hierheen zijn gekomen om mij betere kansen te bieden. De prestatiedruk is daarom voor kinderen van migranten vaak groter. Maar nu, met de hulp van de stichting, gaat het hartstikke goed. Ik heb dankzij mijn coach en de stichting ook een netwerk. En ik geef mijn vertrouwen aan hen. Dat was ook best moeilijk, ik heb alles zelf moeten ontdekken, ik kende niemand die studeerde. Ik voel me dankzij de stichting gezien en ben heel dankbaar. Ik hoop dat ik in de toekomst ook anderen kan helpen.”

Warm

Ana (21) kwam als 13-jarige vanuit Georgië met haar moeder naar Nederland. „Ik had hier verder geen familie, moest de taal leren en mijn leven opnieuw opbouwen.” Toen ze zeven jaar oud was, wilde ze later 'bij de politie'. „Later wilde ik iets juridisch doen. Nu studeer ik strafrecht en mijn droom is om later voor het Openbaar Ministerie te werken. De vraag was voor mij nooit of ik wilde studeren, want ik wilde niets liever. De vraag was alleen hoe? Met de hulp van de stichting is het gelukt.”

Op een van de muren kijkt Anne-Bo vanaf een foto met een glimlach op haar gezicht toe. Zij kon haar grote hart niet aan al deze meisjes doneren, maar heeft middels de stichting die haar naam draagt, wel haar kansen, dromen en mogelijkheden gedoneerd. En niet aan één, maar aan - vooralsnog - liefst 170 meisjes.